

5^ο ΓΕΛ Βέροιας (2021-2022)

Δημιουργίες
μαθητών - μαθητριών

Σχέδιο δράσης:

«Ένα σχολείο που μας χωράει όλους»

21^η Μαρτίου
Παγκόσμια Ημέρα
Ποίησης
και
Παγκόσμια Ημέρα
κατά του Ρατσισμού

Γεωργία
Φανδινάκη, Α4

Μαύρες πολιτείες

Αυτό το ποίημα καθώς διάβασα,
το μυαλό μου πλημμύρισαν οι σκέψεις
κι εγώ σαν μια ένοχη πάγωσα
μπροστά στην αχρηστία κάθε λέξης.

Δε φταίνει οι λέξεις που 'ναι περιττές
μήτε κάποιον είδους κατωτερότητα που μας
χαρακτηρίζει.

Την ευθύνη έχουν πράξεις μας φρικτές
και η σιωπή μας που τα αίσχη υποδουλίζει.

Ο νους μου αυτόβουλα ταξίδεψε
σε μία μαύρη πολιτεία
που δίχως σφάλμα της σκοτείνιασε
η κάθε της γωνία.

Ένα παιδί ακούσια να καλύπτει τα αυτιά του.
Μία μητέρα να ξαγρυπνά από τον φόβο.
Ένας πατέρας κρυφά να θρηνεί τα παιδιά του
και μια γριούλα να σφαδάζει από τον πόνο.

Εμάς τους έσχατους μια πολιτεία τι μας φταίει;
Μήπως η βαρβαρότητα μας τάχα δικαιολογείται;

Η ακλόνητη δειλία μας αιώνια τώρα μνείει
πως κάθε άλλη πολιτεία πάντοτε ως ανύμφορη θα
σκιαγραφείται.

Και ενώ η ενοχή αποζητά να βοηθήσει
η υποταγή αυτή η άθλια που μάς συμβολίζει
κρατά το στόμα μας κλειστό
σαν ένα βάρος αναπόφευκτα οδυνηρό.

Έτσι ανιαρά, σαν απατηλή φαντάζει η ελπίδα·
αυτή που κάθε μαύρη πολιτεία οραματίζεται
όπως μία μικροσκοπική κλεφτή ηλιαχτίδα
που από τον κόσμο τη χαράδρα αναδύεται.

Για κάθε μαύρη πολιτεία
που εξαιτίας της ευτελούς υπόστασης μας γογγύζει,
μια λέξη σαν απαλλαγή από κάθε αμαρτία
έρχεται δήθεν να μάς δικαιολογήσει.

Πόλεμος. Αντήχησε σε όλες τις χώρες
κι έπειτα στοίχειωσε έναν ύπνο.
Μία λέξη, χίλιες εικόνες
που προκαλούν μονάχα οίκτο.

Δεν αρκούν μονάχα οι τύψεις,
τον κόσμο αυτόν ξανά να χρωματίσουν.
Πρέπει εμείς να προλάβουμε τις εξελίξεις,
ώστε η ντροπή και η λύπη να μην τον κατακλύζουν.

Γεωργία Φανδινάκη

1922: μικρασιατική καταστροφή: χιλιάδες πρόσφυγες

2015: πόλεμος στη Συρία: χιλιάδες πρόσφυγες

2022: πόλεμος στην Ουκρανία: χιλιάδες πρόσφυγες

Και η ιστορία επαναλαμβάνεται. Οι άνθρωποι φαίνεται να μην μαθαίνουν από τα λάθη τους. Παρόλο που αδιαμφισβήτητα οι καταστροφές, οι απώλειες, οι θάνατοι, οι αρρώστιες, η πείνα, η εξαθλίωση που προκαλούνται από τον πόλεμο είναι αδιόρθωτα, οι άνθρωποι εξακολουθούν να αυτοκαταστρέφονται. Γιατί αυτό κάνουν. Αυτοί το επιλέγουν. Αυτοί το επιθυμούν. Και δεν γίνεται να ζούμε εν έτει 2022 και να βλέπουμε να εκτυλίσσεται για μια ακόμα φορά (και πόσες ακόμα!) πόλεμος. Πραγματικά είναι τουλάχιστον αηδιαστικό. Προσωπικά θα έλεγα ότι η ανθρωπότητα στο κομμάτι της συμφιλίωσης ή και της λογικής και της ενσυναίσθησης έχει αποτύχει παταγωδώς. Είναι απάνθρωπο, όσο αντιφατικό κι αν ακούγεται, να είμαστε άνθρωποι χωρίς ανθρωπιά. Οι Ρώσοι που εισβάλλουν στην Ουκρανία για την επίτευξη των συμφερόντων τους δεν αντιλαμβάνονται ότι το σημαντικότερο αγαθό που διαθέτει ο άνθρωπος, η βάση στην οποία στηρίζεται όλος ο κόσμος είναι η ειρήνη. Το βασικό γνώρισμα, η ειδοποιός διαφορά του ανθρώπου από τα ζώα είναι η ικανότητα λογικής σκέψης. Και από ό,τι φαίνεται, οι σύγχρονοι έχουν ξεχάσει τα πάει να πει λογική σκέψη. Γιατί ένας λογικός άνθρωπος δεν προκαλεί τη εξαθλίωση των συνανθρώπων του και δεν τους αναγκάζει να εγκαταλείψουν τον τόπο τους. Γιατί μεταξύ άλλων αυτό προκαλεί ο πόλεμος: τον ξεριζωμό των ανθρώπων.

Νανοπούλου Ελένη

Ο κόσμος που αγαπήσαμε

Κύπρος 1974

Σήμερα εισέβαλαν οι Τούρκοι στα σπίτια μας. Στις αυλές μας δεν έπαιζαν πια παιδιά. Μας ανάγκασαν να εγκαταλείψουμε τις περιοχές όπου ζούσαμε. Εμείς φεύγαμε πίσω κι ο στρατός πήγαινε μπροστά. Τα σπίτια μας καταστράφηκαν, οι πόρτες όμως παρέμειναν ανοιχτές. Τριγύρω νεκρά παλικάρια που σκοτώθηκαν από τις σφαίρες του εχθρού. Ζωντανά, κάτω ξαπλωμένα που δεν άντεξαν. Ο τόπος έρημος. Πλέον δεν υπάρχει σωτηρία. Θα βλέπουμε τα σπίτια μας με κιάλια πίσω από τα συρματοπλέγματα και από τα φυλάκια ανυπομονώντας να γυρίσουμε πίσω κάποια μέρα...

Γιδιώτης Παναγιώτης

«Αμαρτίες της Δύσης παιδεύουσιν αμάχους»

Τῶς νὰ πεις

Τῶς, πῶς νὰ πεις σε ἓνα μικρό παιδί

νὰ ἀφήσει τὴν πατρίδα του, νὰ ἀφήσει

πίσω του τὰ παιχνίδια, τοὺς φίλους του,

τὴν παιδικότητά του. Ὅτι πρέπει

σε τόσο μικρή ηλικία νὰ κλάψει,

νὰ πονέσει

για κάτι που αὐτός δεν εὐθύνεται.

Νὰ δοκιμαστεί.

Μπάκανος Δημήτρης

Είναι λυπηρό...

Είναι τρομακτικό...

Είναι θλιβερό...

Είναι τραγικό...

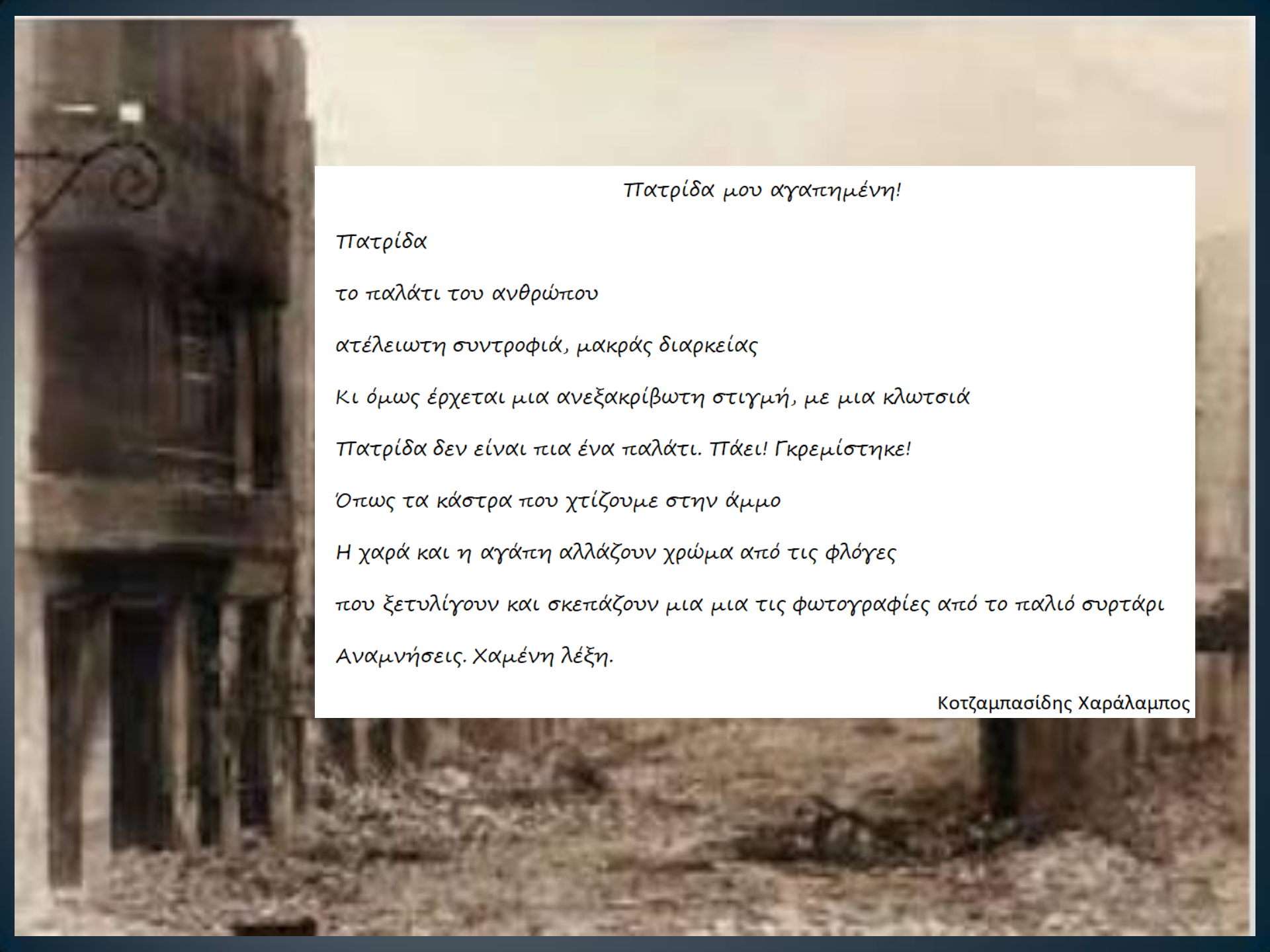
Είναι... πολλά είναι...

Κυριαρχεί ο πόνος, η δυστυχία, ανασφάλεια για το μέλλον, φτώχεια, ίσως ο θάνατος. Αυτά συμβαίνουν σε συνανθρώπους μας, οι οποίοι αναγκάστηκαν να αφήσουν τη χώρα τους, τη ζωή τους, την καθημερινότητά τους, τους δικούς τους ανθρώπους, χωρίς να ξέρουν τίποτα για το αύριο. Έχουν βιώσει και βιώνουν άσχημα γεγονότα. Εμείς οι Έλληνες μπορούμε να βοηθήσουμε, ο καθένας με τον τρόπο του, πρέπει να το κάνουμε. Να τους συμπαράστούμε, στέλνοντας ό,τι χρειάζονται, να δείξουμε αγάπη, προσφορά, αλληλεγγύη. Σαφώς η ζωή τους δεν θα γίνει όπως ήταν πριν τον πόλεμο, αλλά ας απελευθερώσουμε τουλάχιστον τον πόνο και τη δυστυχία που βιώνουν.

Πατρίδα, λέξη σύμβολο, λέξη πολύ σπουδαία
Μα όταν το όπλο φαίνεται γίνεται Λερναία
Στη βάρκα μέσα μπαίνουν μάνες και παιδιά
Οι άντρες πίσω τρέμουν με τα πυρομαχικά
Ο πόλεμος από τον έρωτα πληγώθηκε πολύ
Την ειρήνη σκέφτηκε να εκδικηθεί
Η πατρίδα στη μέση σαν λεπτό σχοινί
Τρομαγμένη σκέφτεται: ποιος θα νικηθεί;
Μα στο τέλος , όποιος και αν ηττηθεί
Αυτή ήταν που έχασε από την αρχή

Καψαλιάρη Ελένη

Πατρίδα μου αγαπημένη!

Πατρίδα

το παλάτι του ανθρώπου

ατέλειωτη συντροφιά, μακράς διαρκείας

Κι όμως έρχεται μια ανεξακρίβωτη στιγμή, με μια κλωτσιά

Πατρίδα δεν είναι πια ένα παλάτι. Πάει! Γκρεμίστηκε!

Όπως τα κάστρα που χτίζουμε στην άμμο

Η χαρά και η αγάπη αλλάζουν χρώμα από τις φλόγες

που ξετυλίζουν και σκεπάζουν μια μια τις φωτογραφίες από το παλιό συρτάρι

Αναμνήσεις. Χαμένη λέξη.

Κοτζαμπασίδης Χαράλαμπος

[..]

Ο πόλεμος σαν μαχαιριά
βαθιά μπηγμένη στην καρδιά
κρατά τα φώτα μας σβηστά
και τις ψυχές παγώνει νοερά

Η πόλη άδεια και κενή
χωρίς κανέναν να 'ναι εκεί
μόνο αναμνήσεις ζωντανές
μες στον ανθρώπων τις ζωές
Κι αν καταφέρεις να σωθείς
στον τόπο σου τα τείχη να κρυφτείς
κράτα μια παιδική καρδιά
γεμάτη αγάπη, ξεγνοιασιά.

Ο πόλεμος καλά κρατεί! 27η μέρα... Δεν έχουμε βενζίνη! Είμαστε στο Λβιβ! Προσπαθούμε να κάνουμε ωτοστόπ! Τα μικρά κλαίνει! Από τότε που μπήκε ο εχθρός, έχουμε χάσει το σπίτι μας, τις περιουσίες μας και ... την ζωή μας!!! Άραγε, οι χώρες που θα προσπαθήσουμε να εισχωρήσουμε θα μας αντιμετωπίσουν φιλόξενα; Έχουμε ακούσει τόσες πολλές ιστορίες για “πρόσφυγες”, αλλά ήταν “ιστορίες”!

Η δική μας “ιστορία προσφυγιάς” ... ;

Γιώργος Μακρυκώστας, Α3

Για τον όρο «μετανάστες»

Μετανάστης, μια λέξη που δεν θα μου ταίριαζε ποτέ. Ίσως να μας δίνουν αυτό το όνομα γιατί κάπως πρέπει να μας χαρακτηρίσουν, αλλά δίχως να έχουν άποψη για μας. Δεν καταλαβαίνω γιατί μας απεχθάνονται τόσο. Μπορεί να φαίνεται σαν να αφήσαμε τις πατρίδες μας, αλλά πίσω από αυτό υπάρχουν κρυμμένα τόσα πολλά πράγματα. Δεν μας δόθηκε ποτέ η επιλογή να διαλέξουμε και αν μας δινόταν θα παραμένναμε στην πολυαγαπημένη μας πατρίδα. Αχ, και να ήταν πιο εύκολα τα πράγματα εδώ στην ξενιτιά. Εγώ που νόμιζα πως θα ξεφύγω... έκανα λάθος! Πού να ήξερα ότι η νοσταλγία και η μοναξιά θα ήταν η συντροφιά που δεν υπολόγιζα. Εδώ μας κυνήγησαν, μας σχολίασαν και μας φέρθηκαν τόσο σκληρά. Αχ, πολυαγαπημένη μου πατρίδα... Γιατί δεν μπορούσες να μου δώσεις την ευκαιρία να μείνω; Στο κάτω κάτω δεν ζητούσα πολλά, μπροστά σε αυτά που ήμουν ικανός να κάνω. Μια δουλειά μου χρωστούσαν...

Ζαχοπούλου Κατερίνα

Πόλεμος! Θάνατος, οδύνη, σωτηρία! Γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι, οι αποκαλούμενοι “Πρόσφυγες”, τρέχουν να φύγουν για να σωθούν. Κρύο, σκοτάδι και ύπνος στην ερημιά και με τους ήχους του πολέμου να ηχούν στα αυτιά τους. Τι χειρότερο για ένα παιδί να μην μπορεί να απολαμβάνει τον ύπνο του σε ένα ζεστό κρεβάτι. Όλοι τους με ελάχιστα ρούχα και σκισμένα παπούτσια πληρώνουν τις πράξεις των άλλων. Όμως, πάντα έχουν στο μυαλό τους την ... επιστροφή στην ... πατρίδα τους!

Είναι, άραγε, φυσιολογικό να λύνουμε τις διαφορές μας με τον πόλεμο; Και, αν είναι φυσιολογικό, είναι “δίκαιο”;

Δημήτρης Πέιος, Α3

Μακριά από την πατρίδα

Μα πόσο εύκολα αποσυντίθεται
μια σύνθεση εξαιρετικής κατασκευής
Οι άνθρωποι – με συγχωρείς – ο άνθρωπος
έχει τη δύναμη να κόψει δεσμά
αλλά να δημιουργήσει ακόμα ισχυρότερα·
Πρόσεχέ τα· από αυτά θα εξαρτάσαι!
Οι στιγμές είναι εξίσου επικίνδυνες
Αμέτρητες φορές ως καταφύγιο θα παρουσιαστούν
ως φυλακή όμως θα συμπεριφερθούν.
Οι ιστορίες πάλι είναι το μοναδικό παραμύθι
στο οποίο σου επιτρέπεται να ξαποστάσεις·
Άφησέ τες να σε σκεπάσουν με τη θαλπωρή τους
ίσα ίσα να ανασυγκροτηθείς
μα ποτέ πλήρως μην τις πιστέψεις.
Είναι πλανεύτρες, θυμήσου,
ξέρουν θάλασσες να στεγνώνουν.

Τέλος, εσύ πρόσφυγα στην ίδια σου τη ζωή,
στον εαυτό σου, στο μεγάλο σου εσύ να δώσεις προσοχή.
Αποσκευή στο ατέρμονο αυτό ταξίδι δεν είναι.
Να θυμάσαι, είναι εκείνη η φωνή που σε κατευθύνει
να το κάνεις
κι όταν κάποτε ως άλλος Οδυσσέας
χρειαστεί στοιχεία να αφήσεις πίσω σου,
μη στενοχωρηθείς!
Κάποιος αρχαίος λόγος θα βρεθεί να πει
πως έζησες.
Γιατί μια τέτοια σύνθεση, ω άνθρωπε,
δεν μπορεί να αποσυντεθεί.

Γκαϊτατζή Στέλλα-Θεοδώρα

Σελίδα ημερολογίου

Αγαπητό μου, ημερολόγιο

Περιπλανιούνται οι πρόσφυγες με το όνειρο ενός καλύτερου μέλλοντος κι εγώ κρατώντας το νυφικό και τα στέφανα του γάμου μου θυμάμαι την πιο όμορφη περίοδο της ζωής μου! ... Ψάχνω να τα δώσω σε μια φτωχή ανύπαντρη κοπέλα. Ο κόσμος περνά το δρόμο τρομαγμένος και εξαθλιωμένος ... σκοντάφτουν πάνω μου ... Θεέ μου, κάνω το σταυρό μου, τι κακό μάς έχει βρει; Οι άνθρωποι ταλαιπωρημένοι μέσα στο κρύο έχουν μεγαλύτερη ανάγκη από τη ζεστασιά που θα τους προσφέρει η ΙΣΤΟΡΙΑ μου – και για χάρη τους γρήγορα ... στη φωτιά το νυφικό!

Σταυρούλα Πορλίδα, Α4

Σταθόπου
Αθανάσιος Αλ

Σελίδα ημερολογίου

Έπεσε ο ήλιος και φάνηκαν τα άστρα στο νυχτερινό ουρανό. Μα κανείς δεν τα κοιτούσε. Όλοι το βλέμμα τους στραμμένο κάτω το' χαν. Μες στο σκοτάδι της πλατιάς λεωφόρου φωτίτσες αναμμένες δεξιά και αριστερά και πλήθος ανθρώπων γύρω τους με τις βαλίτσες στο χέρι και με δάκρυα στα μάτια κάτι έλεγαν, κάτι ψιθύριζαν τα χείλη τους και αλλού ήταν το μυαλό τους. Μονάχα ένα παιδάκι ατένισε τα αστέρια και πρόσεξε την ομορφιά τους, χαμογέλασε, γέμισε με ελπίδα και αναφώνησε

“Μαμά, μην κλαις, θα γυρίσουμε στην πατρίδα, όταν ...
ξημερώσει!”

Δέσποινα Τσολάκη, Α4

Νικόλαος Νικόλοβ, Η λευκή της ιστορία

Η νύχτα έξω περπατεί
Το κρύο έξω εξαπλώνεται
Τα δύσκολα και λυπητερά ανυπομονούν
Μια γριούλα μόνη της παλεύει
Κρατεί το νυφικό και το πηγαиноφέρει
Μα πότε άραγε η δυστυχία
Μα πότε πια αυτοί οι δύσμοιροι άνθρωποι
Τον μάταιο τούτο κόσμο θα αφήσουν
Που τους κρατάει συντροφιά
Και στενοχώρια προκαλεί στα βάθη
Άφησαν πίσω τους άδειο ένα κρεβάτι
Με τις εικόνες και τα καρφιά
Με τις μάσκες και τα σημάδια να υποφέρουν
Σε μια κόλαση που τους κρατά
- γιατί να τους κρατά άραγε δεμένους; -

Πόσο άραγε αυτά τα δεινά
Θα παραμένουν μέσα τους σαν μαχαιριά
Και τα σφυριά μαζί με τα παιδιά
Να περιμένουν πίσω την γιαγιά
Που τους άφησε το κατάλευκό της νυφικό
Μα το οξυγόνο απότομα τελειώνει!

Αν η πατρίδα σου είναι μέσα στις φλόγες, αν η πατρίδα σου είναι μέσα στα πτώματα, αν η πατρίδα σου είναι μέσα στις φωνές, στο αίμα και στις εκρήξεις, τι κάνεις; Πώς το αντιμετωπίζεις; Ποια είναι η αντίδρασή σου;

Αυτό που βλέπουμε γύρω μας είναι ότι ο κόσμος φεύγει, κλαίει και το χειρότερο από όλα είναι ότι αντιμετωπίζονται σαν σκουπίδια από τις χώρες υποδοχής τους, αντιμετωπίζονται σαν ζώα και σαν αντικείμενα. Πέφτουν θύματα εκμετάλλευσης και ξεγελιούνται από επιτήδειους μα δεν αντιδρούν ποτέ, φοβούμενοι την απέλαση και τον διωγμό. Αλήθεια, τι θα γίνει αν αντισταθείς; Τι θα γίνει αν αγωνιστείς για τα δικαιώματά σου; Να φανταστώ, θα σε λένε πολεμοχαρή και ότι προωθείς τη βία, έτσι; Ότι παραβιάζεις τα ανθρώπινα δικαιώματα και πως δε σέβεσαι την ανθρώπινη ζωή. Και, δηλαδή, αυτοί που το κάνανε σε σένα είναι πιο δυνατοί και δεν τους νοιάζει τίποτα; Κανείς δεν θέλει τον πόλεμο και τη βία. Σε κανέναν δεν αρέσει να αφαιρεί ζωή και να προκαλεί πόνο. Αλλά όταν βλέπεις ότι τα δικαιώματά σου παραβιάζονται, το δικαίωμά σου στη ζωή, στην ασφάλεια, τι κάνεις; Φεύγεις; Ή μένεις να αγωνιστείς για να τα διεκδικήσεις; Πώς έχεις την απαίτηση να σου δίνονται δικαιώματα όταν δεν έχεις αγωνιστεί γι' αυτά; Γιατί πρέπει πάντα οι παλιοί να αγωνίζονται για κάτι; Εμείς δεν μπορούμε να τα κατοχυρώσουμε αυτά που οι παλιοί πάλεψαν για να τα έχουμε; Υπάρχει τρόπος να διεκδικήσεις κάτι χωρίς να αγωνιστείς; Υπάρχει αγώνας χωρίς θυσίες; Υπάρχουν θυσίες που δεν πονούν;

Δούρδας Νίκος

Κότελης Δημήτριος -
Νικόλαος

Πρόσφυγας ή Μετανάστης;

Άνθρωπος

Και νιώθω άνθρωπος

γιατί μπορώ να βιώσω τον πόνο

γνώρισμα προδιοριστικό ενός θνητού.

Ειδοποιός διαφορά: βιώνω ΜΟΝΟ τον πόνο

Και αυτή είναι η μόνη διαφορά που κατορθώνω να εντοπίσω
ανάμεσα σε σένα και σε μένα

Αλλά δεν σε κατηγορώ·

εγώ δεν είμαι άλλωστε,

που σου κλέβω τη δουλειά,

ο άρπαχας, ο βρώμικος, ο τρομοκράτης;

Να μην ξεχνάς όμως

πως είμαι και αυτός που είδε τη μάνα του να πεθαίνει,

που άφησε πίσω τους φίλους, την πατρίδα, τα πάντα του
και έφυγε με μόνη αποσκευή τις αναμνήσεις του.

Γι' αυτό αν με ρωτάς

Αν είμαι πρόσφυγας ή μετανάστης

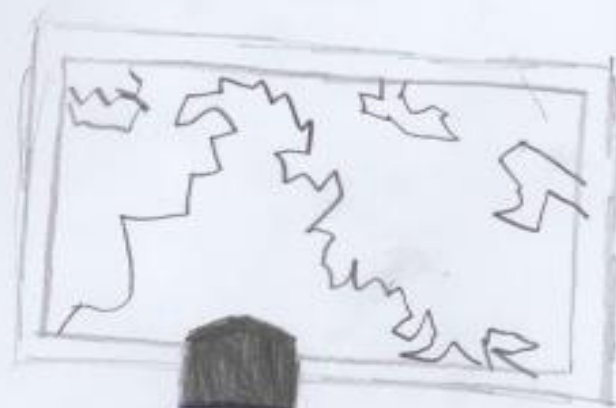
θα σου απαντάω: Άνθρωπος!

Δέλλα Βάχια

Δεμετρίη
Σοφία

Μαρία στο τη Πατρίδα

"Στο πάτωμα κάτω
κομμάτια αμετρήτως
συντρημένος ο
καθρέφτης του
εαυτού
σου."

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Κάθε μέρα επιβεβαιώνεται όλη η κακία και η εχθρικότητα σε αυτόν τον κόσμο. Πόση κακία μπορεί να βγάλει ένας άνθρωπος; Θα σου πω εγώ. Πολλή, πάρα πολλή κι όχι μόνο για τους ξένους, αλλά και για τον συνάνθρωπο, τον άνθρωπο της διπλανής πόρτας, τον περιπτερά, ακόμα και τον συμμαθητή μας. Και για τι όλο αυτό; Δεν μας ενόχλησαν ούτε μας πείραξαν. Το μόνο που ήθελαν ήταν να φτιάξουν τη ζωή τους και ένα καλύτερο αύριο για τα παιδιά τους. Μιλάω για όλους τους πρόσφυγες ή μετανάστες που έρχονται στη χώρα μας από επιλογή τους ή αναγκαστικά. Δεν μας κλέψαν τις δουλειές, δεν μας φάγανε το φαγητό, ούτε μας κακολόγησαν, απλά θέλουν να επιβιώσουν σε αυτή την άδικη γι' αυτούς ζωή. Δεν είπα να γίνουμε φίλοι μαζί τους ή να τους βάλουμε στο σπίτι μας, αν δε θέλουμε, αλλά όταν μας μιλάνε ή ακόμα κι όταν ρωτάνε κάτι δεν χρειάζεται κακία ή ειρωνεία. Ας βάλουμε ακόμα κι ένα ψεύτικο χαμόγελο στα χείλη μας και ας τους απαντήσουμε ευγενικά και θα χαρούν και θα τους κάνουμε να νιώσουν οικεία, ότι είναι αποδεκτοί, τόσο εύκολο και τόσο απλό. Νιώθω θυμό, νιώθω εξοργισμένη γιατί μια τόσο εύκολη πράξη προς αυτούς τους ταλαιπωρημένους ανθρώπους μερικοί την κάνουν τόσο δύσκολη. Όλο αυτό γίνεται για το τίποτα και αυτή η κοινωνία με απογοητεύει όλο και περισσότερο.

Καζίλα Φρειδερίκη

Αναγκάστηκα να φύγω από την πατρίδα μου λόγω των πολέμων. Όμως θέλω πολύ να επιστρέψω εκεί. Είμαι μια μάνα με δύο παιδιά. Έγινα πρόσφυγας από την μια μέρα στην άλλη και πρέπει να ζήσουμε εγώ και τα παιδιά μου. Στην αρχή μας υποδέχτηκαν καλά, δίνοντάς μας στέγη, τροφή και μια δουλειά για να μπορέσουμε να ζήσουμε. Αργότερα όμως που ήταν μεγάλος ο αριθμός των προσφύγων έπρεπε να χωριστούμε και να καταφύγουμε σε άλλες πόλεις. Τα πράματα δεν πάνε όπως τα περίμενα. Αρκετοί ντόπιοι φοβούνται μήπως τους πάρουμε τις δουλειές και μείνουν άνεργοι. Γι' αυτό τον λόγο έχουν έχθρα με μας. Ζούσα σε άσχημες συνθήκες με την ελπίδα ότι κάποια μέρα θα γυρίσω πίσω. Πράγμα που δεν έγινε. Οπότε αναγκαστικά έμεινα σε μια περιοχή, ενδεχομένως επειδή έζησα πολύ καιρό, γνωστή, αλλά για την ακρίβεια μου είναι παντελώς ξένη. Στην πατρίδα είχα πολλούς γνωστούς, ενώ εδώ και άλλους πληγωμένους πρόσφυγες μόνο γνωρίζω. Επιπλέον σε κείνη μεγάλωσα εγώ και τα παιδιά μου. Ξέραμε τα μέρη. Θέλω όταν πεθάνω να θαφτώ στην πατρίδα μου.

Κασσιώτη Στεργία

Η χαμένη πατρίδα

Ξημέρωνε και όλα έξω ήτανε βουβά
δεν υπήρχε γνώση ζωής ούτε ελπίδας.
Μόνο κάτι παιδιά που στο βάθος
ακόμα ήλπιζαν για ειρήνη.
Μα η ειρήνη πουθενά δε τούτη
τη χώρα νεκρή θα μένει
αιωνίως
“σαν και πώς
άμα καταστροφή
τι θα γίνει
ερείπωμένη ήτανε και πριν
έτσι θα μένει και τώρα”.

Αυτός που στο βάθος ακόμα ελπίζει
Αυτός θα είναι που θα μας σώσει κιόλας.

Ματωμένο τριαντάφυλλο

Τρέχω με βήμα γοργό

Και τριαντάφυλλο στο χέρι μου κρατώ

Ματωμένο ή Χρυσό;

Νομίζω είναι και τα δυο

Δεν θα ζήσει όμως για πολύ

Γιατί δεν είναι μέσα στην αυλή

Ίσως όμως ζήσει μια ακόμη μέρα μόνο

Αν του δώσεις να πει αγάπη χωρίς πόνο.

Γιώργος Χαρέλας, Α4

Ερωτήματα

Ρατσισμός!

Ποιος πραγματικά κατανοεί το νόημά του

Εκτός φυσικά όσων τον βιώνουν

Εκτός όσων υποφέρουν από τους υποστηρικτές του

Εκτός όσων επιλέγουν το ζώο έναντι του ανθρώπου

Ρατσισμός!

Ποιος το θύμα και ποιος ο θύτης

Θύμα αυτός που τον βιώνει;

Θύτης αυτός που τον ασκεί;

Θύτης εκείνος που υποδύεται τον ανώτερο;

Θύμα εκείνος που υποκύπτει;

Όχι! Δεν είναι θάνατος

Πέρα από το θάνατο του ίδιου του ανθρώπου

θάνατο δεν προκαλεί.

Θανάσης Σκούφιας, Στέλλα – Θεοδώρα Γκαϊτατζή

Του γαλαξία τα οράματα

Ο πόλεμος του πολέμου ο πιο σκληρός αντίπαλος.

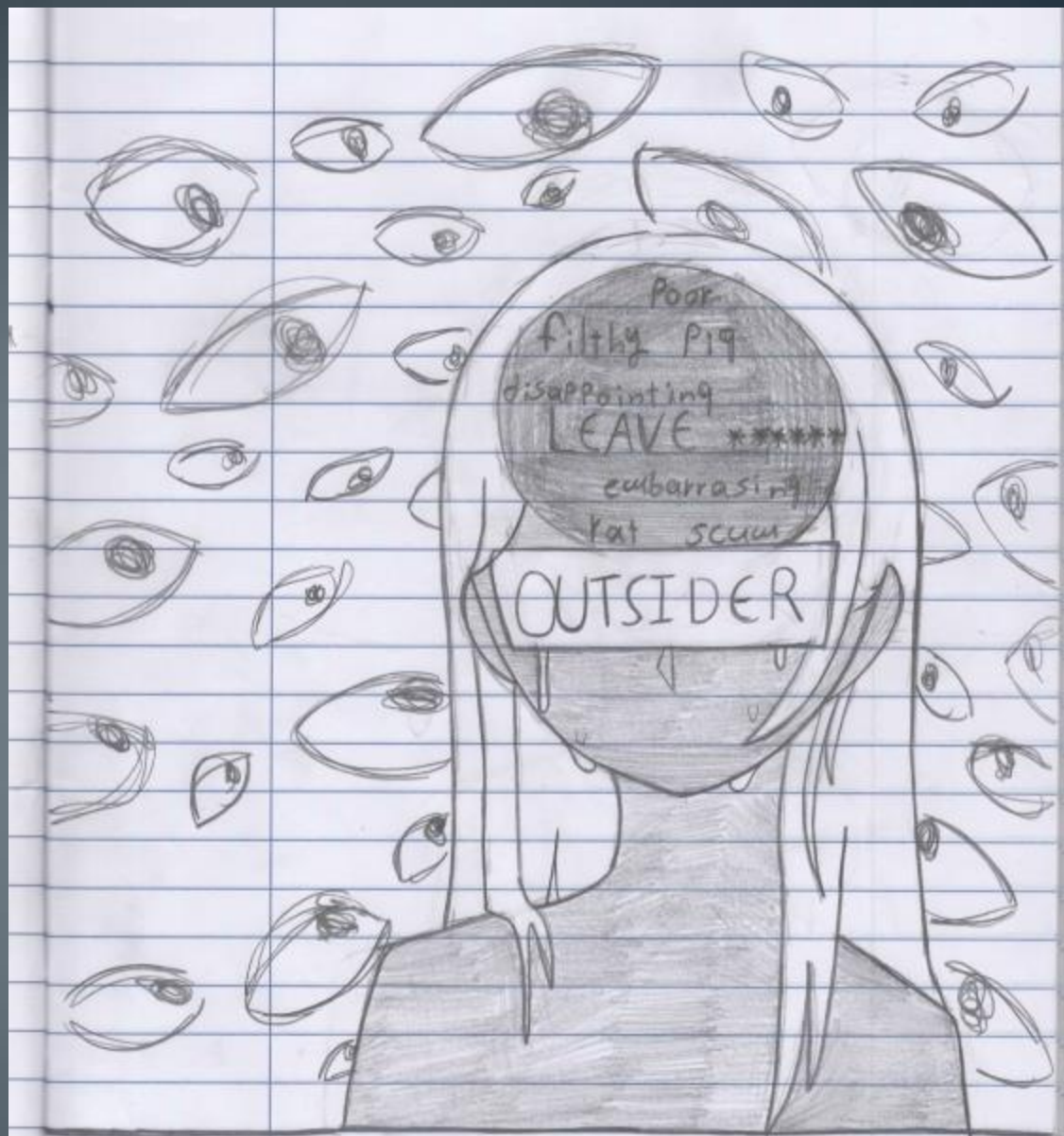
Σ' αφήνει να χαθείς μέσα στο κενό και αυτός λάμπει σαν μια αστραφτερή ειρωνεία από τον ήλιο που ξεκουράζει τις ακτίνες της ελπίδας πάνω στο αίμα των αθώων.

Η ειρήνη της ειρήνης η πιο απαλή συντροφιά.

Σε κρατάει σφιχτά και σ' ανεβάζει στο πιο λαμπρό αστέρι που βρίσκεται μέσα στο σκοτάδι και προσπαθεί να ξεφύγει από τη μαύρη τρύπα. Ώστε να μη χαθεί για πάντα.

Καραγκιόζης Δημήτρης

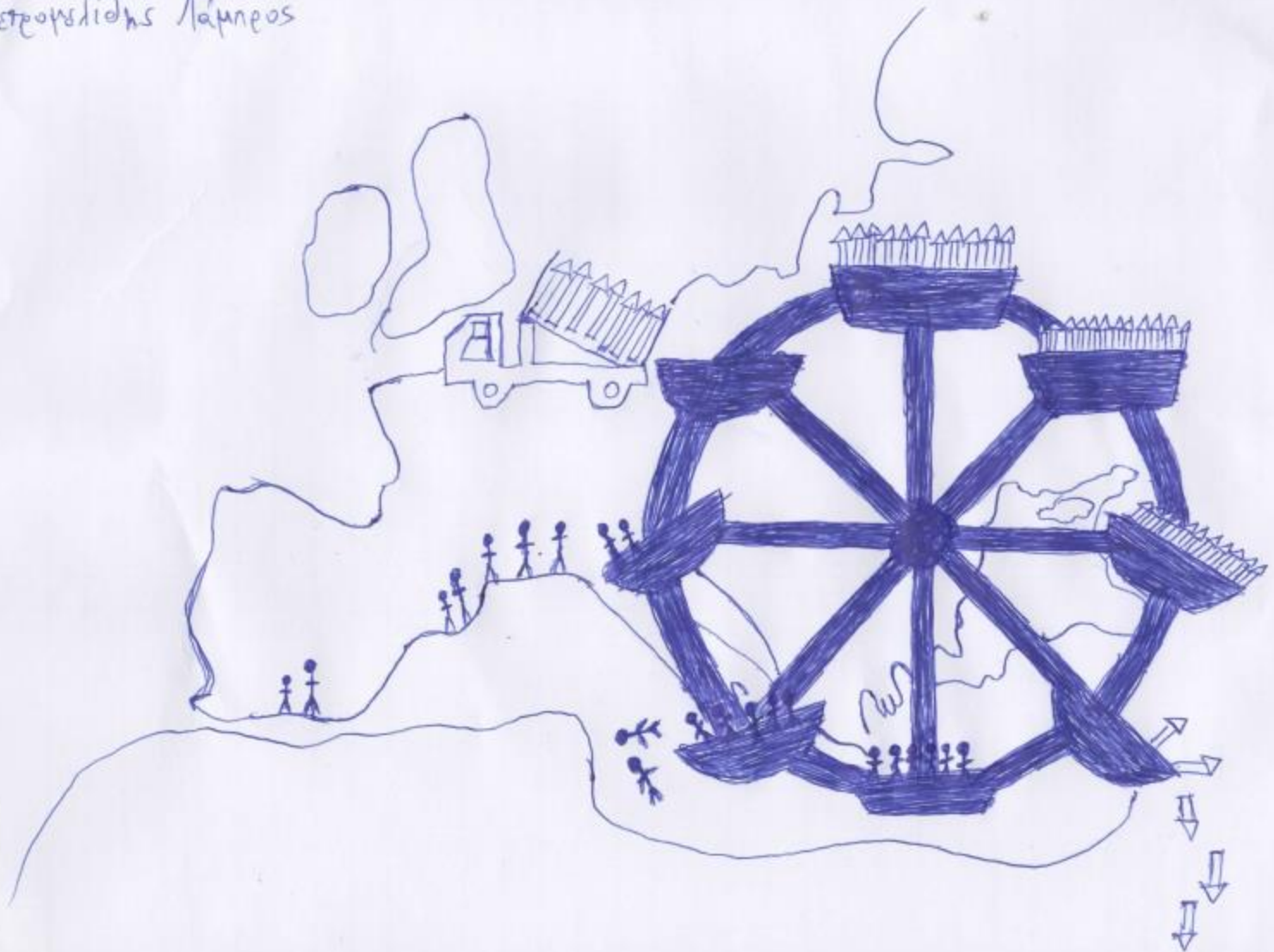

Dendro

21/3/22

Εβελίνα Παπαδονούλου

Περιορισμένης Λήψεως

« Όλα για την ελευθρία »

Φώτης
Κωνσταντής

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

«Αν έστω και ένα παιδί σε κάποια άκρη του κόσμου πεθαίνει από την πείνα ή τον πόλεμο, τότε ο πολιτισμός μας έχει αποτύχει οικτρά». Το απόφθεγμα αυτό του Ν. Καζαντζάκη κατοικεί τελευταία μέσα στο μυαλό μου με όλες αυτές τις ειδήσεις για τον πόλεμο που άρχισε, αλλά ακόμα περισσότερο με τις εικόνες και πιο συγκεκριμένα είναι μια εικόνα που δείχνει ένα παιδί 4-5 χρονών να περνά μόνο του τα σύνορα χωρίς να έχει δίπλα του τη μαμά του, κρατώντας μόνο το αρκουδάκι του και το πιο οδυνηρό ακόμα είναι το κλάμα του. Ποιος θα μου το έλεγε ότι στον 21^ο αιώνα θα έβλεπα μια τέτοια εικόνα, που μου θυμίζει τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, τον πιο αιματοβαμμένο πόλεμο στην ιστορία, που κι εκεί υπήρχαν παιδιά μόνα τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης να κλαίνε από φόβο. Η μόνη διαφορά με αυτή τη σημερινή εικόνα είναι ότι δεν υπάρχουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αλλά ο φόβος είναι ο ίδιος. Πριν σχεδόν από 5-6 χρόνια υπήρχε ο πόλεμος στη Συρία και ήταν φρικτό να βλέπεις ανθρώπους τραυματισμένους να προσπαθούν να μπουν σε μια φουσκωτή βάρκα για να σωθούν και μερικές βάρκες βούλιαζαν... Όμως το πιο οδυνηρό για μένα είναι να βλέπω παιδιά να πεθαίνουν χωρίς να έχουν φταίξει σε κάτι. Νιώθω σαν να γυρίζουμε 80 χρόνια πίσω και η ειρωνεία είναι ότι λένε πως ο κόσμος πάει προς το καλύτερο, εξελίσσεται... Δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να πηγαίνει προς το καλύτερο, όταν υπάρχει ο πόλεμος, η πείνα, ο ρατσισμός. Τις δύο έννοιες ρατσισμός και πείνα τις έχω στο μυαλό μου σαν δύο αρρώστιες που ακόμα δεν έχει βρεθεί το αντίδοτο γιατί πολλές φορές ο ρατσισμός γίνεται η αιτία ενός πολέμου και η πείνα η συνέπεια του πολέμου. Σίγουρα ο εθνικός ρατσισμός ήταν αιτία πολέμου. Όμως ο φυλετικός ρατσισμός είναι ένα φαινόμενο που το βλέπω συχνά. Πόσοι έγχρωμοι σκοτώνονται ή ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες, γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους λευκούς ή και χλευάζονται λόγω του χρώματός τους ή της καταγωγής τους. Είναι αδιανόητο να υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που να τους φέρονται σαν να είναι δούλοι. Αυτό για μένα είναι ο εξευτελισμός της ανθρωπότητας.

Καρυπίδου Ανατολή

Τσανακτσίδης Κωνσταντίνος

Πόλεμος, Πόλεμος, Πόλεμος. Μια λέξη που έχει πλέον ενσωματωθεί στον προφορικό λόγο. Σε κάθε κανάλι, σε κάθε παρέα, σε κάθε σκέψη, σε κάθε ανάσα εμπεριέχεται και ο πόλεμος. Είναι παντού. Η ανθρωπότητα μοιάζει σαν να έκανε μια μεγάλη επανεκκίνηση, όπου διαγράφηκαν τα δεδομένα και κάθε ανάμνηση· κάθε ιστορικό γεγονός· απουσιάζει από τον εσωτερικό της δίσκο. «Δύο» οι αντιμαχόμενες πλευρές. Και γύρω τους ένα ευρύ κοινό, που στέκεται στο πλευρό της μιας ή της άλλης. Και απ' ό,τι φαίνεται, αυτό το κοινό έχει επιλέξει να παρακολουθεί μόνο μια «αναμέτρηση», αγνοώντας τις υπόλοιπες γύρω της. Ξαφνικά όλοι σοκαρίστηκαν για τον πόλεμο. Λες και είναι ο πρώτος. Μέχρι τώρα όλα καλά και ειρηνικά στον πλανήτη μας. Εξεγέρσεις, επαναστάσεις, εμφύλιες συγκρούσεις, δολοφονίες, σφαγές, βόμβες, είτε στο Καζακστάν, είτε στο Ιράκ, είτε στη Σομαλία, είτε στην Παλαιστίνη μάλλον είναι κάτι άλλο... όχι πόλεμος. Έτσι εξηγείται μάλλον γιατί οι Έλληνες έγιναν ξαφνικά καλοί οικοδεσπότες, άνοιξαν τις πόρτες τους στους Ουκρανούς ομόθρησκους λευκούς πρόσφυγες που αναγκάστηκαν να φύγουν λόγω πολέμου και σιχαίνονται, δίνουν αγώνα για να απομακρυνθούν οι άλλοι πρόσφυγες, οι αλλόθρησκοι, οι μαύροι από τη χώρα μας, που απλώς σκέφτηκαν πως ήρθε η ώρα να μας επισκεφτούν, αφού μπορούν να ζήσουν ειρηνικά στη δικιά τους! Έτσι εξηγείται και ο αγώνας τένις που διεξάγει η Ελλάδα με την Τουρκία στα νησιά με μπαλάκι μια βάρκα με χωρητικότητα 20 άτομα, αλλά που στοιβάζει 50 και 60 πρόσφυγες. Μάλλον ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι πιο πόλεμος από τους άλλους... Αυτό λέγεται ρατσισμός κι ας νιώθουν περήφανοι οι οικοδεσπότες φερόμενοι αλληλέγγυα μόνο στον έναν πρόσφυγα, ενώ ευθύνονται έμμεσα για την ύπαρξη των υπολοίπων. Γιατί ό,τι και να λέμε, ό,τι και να θεωρούμε αίτιο και αφορμή σε έναν πόλεμο, πάντα ενυπάρχει και το εθνικιστικό στοιχείο, το οποίο δεν παύει να είναι τίποτε άλλο από γέννημα-θρέμμα του ρατσισμού.

Ραφαήλ Τζαλίλης

Γραντι Εξέτασι

Ουοβα: Αβινταυλ

Είβας πρόβουγας;

☒ Ναι ☐ Όχι 4600

Από πού είβας;

Σ.υ.φ.ι.α. . . 6600

4/10

Χομπιες!

Τύρνα στν κώρα!
6000

Γραντι Εξέτασι

Ουοβα: Αλξεί

Είβας πρόβουγας;

☒ Ναι ☐ Όχι 4600

Από πού είβας;

Δυσπραγία 6600

10/10 Αριστα!

Η κ. Υπουργοί θα

χαρεί να σε
βουαντίσει

Χομπιες Χομπιες

Ο θάνατος πάντα νικά

Πώς μπορείς να ξεχάσεις τον ήχο της βόμβας που σκάει στην αυλή σου;

Πώς μπορείς να ξεχάσεις τα ουρλιαχτά του πατέρα σου όταν τον έσφαζαν μπροστά στα μάτια του τρίχρονου γιου σου;

Πώς μπορείς να κοιμηθείς ήσυχος στο κρεβάτι σου όταν ξέρεις πως οι συμμαθητές σου κοιμούνται μες στο χώμα;

Κι όμως εσύ ξέχασες! Κι όμως εσύ σώπασες!

Έτσι βρήκε την ευκαιρία ο θάνατος και ξύπνησε ξανά.

Τώρα περπατάει ξυπόλητος μέσα στην πόλη αφήνοντας πίσω του το άρωμα της καμένης σάρκας.

Έρχεται δίπλα σου κι σε χαιρετά σαν παλιός σου γνώριμος.

Κι εσύ δίνοντάς του το φιλί του Ιούδα αφήνεσαι για πάντα στην αγκαλιά του.

Θεοχαρόπουλος Βασίλειος-Παναγιώτης

“Ξύπνα”

Μαύρισε ο ουρανός
Μαύρισε και ο κόσμος

Ακούστηκαν οι πρώτοι ήχοι
Σαν πολέμου μοιάζουν

Γυναίκες και παιδιά τρέχουν δεξιά και αριστερά
Το μέλλον αναζητούν και όχι το παρόν τους

Ακούστηκαν οι πρώτοι ήχοι
Σαν κλάμα μοιάζουν ...

Ακούστηκαν οι πρώτοι ήχοι
Σαν αποχαιρετισμός μοιάζουν ...

Ακούστηκαν οι πρώτοι ήχοι
Σαν θαλπωρής μοιάζουν

Ήρθαν για βοήθεια, τον πόνο να απαλύνουν
Το φως να μας προσφέρουν για το μέλλον

Ακούστηκαν οι πρώτοι ήχοι
Σαν της μαμάς μοιάζουν

“Ξύπνα, ξύπνα” λένε “θα αρθήσεις στο σχολείο”

Αριστέλης Χαντζαρίδης, Α4

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα, διαβάζοντας μερικά ποιήματα, θυμήθηκα πόσο με εμπνέει η μοντέρνα ελληνική ποίηση. Θυμήθηκα, επίσης, πόσο σκληρός είναι ο κόσμος που ζούμε. Ένωσα έντονη τη παρουσία της αδικίας σε αυτόν τον κόσμο, της μελαγχολίας της ζωής, αλλά και της ειρωνείας που εμπεριέχεται στο καθετί. Γεννιόμαστε για να πεθάνουμε, κι όμως, πολλές φορές προτιμούμε να αφιερώνουμε τον πολύτιμο –τόσο πολύτιμο που δε μπορεί καν να εκτιμηθεί η αξία του– και περιορισμένο μας χρόνο σε ασήμαντες επιδιώξεις. [...]

Τι είναι, όμως, λάθος και τι σωστό; Τώρα τελευταία, αισθάνομαι πως ότι και αν κάνω εγώ, ή ο οποιοσδήποτε άλλος, είναι λάθος. Είναι λες κι εμείς οι άνθρωποι είμαστε φτιαγμένοι, προγραμματισμένοι για να σκεφτόμαστε μονάχα τον εαυτό μας. Και μάλιστα, τον σκεφτόμαστε με τέτοιο τρόπο, που προτιμάμε μια στιγμή γέλιου και χαράς, γνωρίζοντας πως αυτόν τον χρόνο θα έπρεπε να τον αφιερώνουμε σε κάτι άλλο, με αποτέλεσμα να σαμποτάρουμε τον ίδιο μας τον εαυτό, αυτόν που τόσο πολύ αγαπάμε και σκεφτόμαστε, επειδή τη συγκεκριμένη ώρα αποφασίσαμε να «ζήσουμε λίγο τη ζωή μας».

Ένα άλλο μεγάλο ψεγάδι των ανθρώπων, είναι η υποκρισία και οι συνεχείς εκδηλώσεις της στη καθημερινότητα. Όταν νιώθουμε λυπημένοι, θέλουμε να στραφούμε σε κάποιον. Όταν, όμως, κάποιος άλλος αισθάνεται το ίδιο, προσπαθούμε να του δείξουμε πως είμαστε εκεί γι' αυτόν, ενώ στο πίσω μέρος του κεφαλιού μας, συχνά χωρίς καν να το καταλάβουμε, θέλουμε να τον κάνουμε να νιώσει όμορφα, για να θέλει να περνάει περισσότερο χρόνο μαζί μας και, στη τελική, να αισθανόμαστε εμείς καλύτερα. Δείχνουμε, δηλώνουμε ακόμη, αγνές προθέσεις, ενώ στη πραγματικότητα πράττουμε με βάση το συμφέρον μας. [...]

Και διαβάζοντας τόσα μελαγχολικά ποιήματα, αισθάνθηκα και πάλι το κενό που υπάρχει μέσα στον καθέναν από εμάς, να μεγαλώνει. Ένωσα και ότι οι άλλοι άνθρωποι, ακόμα περισσότεροι, σκοτίζονται με τις αντιφατικές πλευρές της ζωής και των ανθρώπων και, κυρίως, το συμφέρον. Όταν αισθανόμαστε έτσι, όπως όλοι οι άνθρωποι που γράφουν, εμάς μας φαίνεται πως όλος ο κόσμος περιστρέφεται γύρω από εμάς και εμείς είμαστε το θύμα. Όσοι γράφουν, το κάνουν είτε επιζητώντας προσοχή, είτε με τη πεποίθηση ότι τα συναισθήματά τους είναι αρκετά σημαντικά για να καταγραφούν. Είναι, βέβαια, οξύμωρο το πώς εγώ αυτή τη στιγμή καταγράφω τα δικά μου συναισθήματα, ακριβώς όπως κι αυτοί. Ίσως, τελικά, αυτό που φαντάζομαι να μην είναι άλλο, παρά ουτοπικό.

Σωτήριος Χειμώνας

Ελπίδα

Υπάρχει άραγε ακόμη ελπίδα;

Στις μέρες μας δε αυτόν τον κόσμο

όπου φαίνεται να μην υπάρχει

καμιά αλληλεγγύη και βοήθεια στους άλλους.

Άραγε υπάρχουν ακόμη οι αναμνήσεις του παρελθόντος

και ό,τι καλό έχει απομείνει από αυτές;

Θα μπορέσουμε ίσως ποτέ

να βάλουμε τους άλλους πάνω από εμάς;

Κι ένα ερώτημα παραμένει

Υπάρχει άραγε ελπίδα;

Παρουσίαση

Στέλλα – Θεοδώρα Γκαϊτατζή

Σοφία Δεμερτζή

Αικατερίνη Ζαχοπούλου

Κωνσταντίνα Καλαϊτζίδου

Νικόλαος Νικόλοβ

Γεωργία Φανδινάκη

Σωτήριος Χειμώνας

Επιμέλεια:

Ευσταθία Λιακοπούλου - Αικατερίνη Τότσκα

Συνεργάστηκαν:

Φωτεινή Γουλάρα - Φράγκα Καραγιάννη - Αναστάσιος Μοσχόπουλος

Για το σχέδιο δράσης «Ένα σχολείο που μας χωράει όλους»

Η ΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ

Υπεύθυνοι καθηγητές : Χαρίκλεια Αξούριστου

Αικατερίνη Τότσκα

Σταμάτιος Χρυσής